

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés

Qui concreti pot guanyar

Hi ha impotència i gent que espera veure algun senyal positiu

El problema dels “comunicadors” que proliferen a la vora dels responsables polítics de la majoria governant és que no acaben d’admetre que més que comunicar cal connectar.

Hi ha una generació, els joves de 18 a 28 anys, que són molts, que en la seva majoria no s’identifiquen amb el sistema polític actual i voldrien construir el seu propi país. Tenen idees, un bé prou escàs en la política andorrana.

Per això sembla que voldrien influir en la gestió política.

Molt bé! Però no s’hauria de perdre de vista que els marcs, els eixos i els continguts han de ser interessants, diferents i amb substància. I no solament per als joves, sinó per a un ampli ventall de la ciutadania. No es tracta de simplificar una proposta, sinó de sintetitzar-la per aconseguir que sigui compartida per totes les generacions.

En això de la política qui concreta, i es diferencia, guanya.

No n’hi ha prou amb entrevistes per “omplir espais” si no s’hi diu res.

El que caldria és portar la iniciativa cada setmana, marcar l’agenda i plantejar respostes noves.

La política cal fer-la bé i explicar-la millor. I explicar-ho millor és explicar-ho fàcil, de manera entenedora.

Penso que Andorra hauria de girar l’esquena als “il·lusionistes” i als venedors de fum i reclamar propostes clares per treure el país del mal pas econòmic i social on l’han entaforat.

De moment hem de constatar, per lamentar-ho, que s’ha deixat les famílies soles davant l’encariment del cost de la vida.

I davant d’això hi ha molta impotència.

La impotència és el que defineix de manera més clara la política andorrana ara i aquí.

Hem de constatar que sembla impossible un diagnòstic compartit de mínims que serveixi per calibrar responsabilitats i tancar comptes pendents.

També sembla que esdevé impossible escapar de l’imperi de la desconfiança entre actors polítics diversos, una desconfiança que es reproduïx entre els que governen i la ciutadania.

Al capdavall es palpa la impossibilitat de separar la políti-

---

S’ha deixat les famílies soles davant l’increment del cost de la vida

---

ca d’allò necessari de la política d’allò instrumental.

Em deia fa poc un bon coneixedor de la situació andorrana que tanta impotència, tanta incapacitat de concretar i plantejar propostes transversals, confereix als principals dirigents polítics del país un aire de provisionalitat permanent.

Semblen, efectivament, aspirants fatigats a alguna cosa que no sabem en què consisteix.

Bona part d’aquestes figures

públiques es mouen fent teatre dins del teatre.

S’han entossudid a patinar en cercles sobre una normalitat que és gel trencadís, molt prim.

I així passem l’estiu, en la situació d’espera que reuneix la impotència que constatem i la incertesa que es respira.

N’hi ha que esperen un esdeveniment o un altre, no saben pas quin, que provoqui canvis.

Tothom espera que s’esvaeixin els efectes de la crisi pandèmica i l’impacte de la invasió d’Ucraïna. Però no hi ha propostes concretes ni s’albira cap alternativa.

L’historiador marxista britànic Eric Hobsbawm, mort el 2012, que fou un dels historiadors més influents de la segona meitat del segle XX, va escriure sobre els ciutadans dels països del centre i l’est d’Europa –ell era d’origen polonès– després de l’ensorrament del mur de Berlín, un comentari que se’ns pot aplicar avui a la ciutadania andorrana: “Descontents amb el seu passat, probablement bastant desil·lusionats del seu present i plens de dubtes respecte al seu futur.”

Si fa no fa, guardant les distàncies escaients, penso que estem en una situació semblant.

El malestar social s’aguditza en la ciutadania andorrana amb causes justificades i múltiples angles d’incertesa material, econòmica i a vegades de pura subsistència. Caldria una entesa i propostes clares.

Si no es concreta podria guanyar l’abstenció.